

Zvierací záchranári

Štatočný bocian

Jana Olivová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutočné príbehy z našej prírody

FRAGMENT

Zvierací záchranári

Statočný bocian

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jana Olivová

Zvierací záchranári - Statočný bocian – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zvierací záchranári

Štatočný bocian

Jana Olivová

Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

*Mojim rodičom –
ďakujem za všetky
detské dobrodružstvá*

Posledný týždeň školy

„Kam sa pozeráš? Uleteli ti včely?“ drgla Petra laktom do kamarátky.

Lenka sedela v lavici s bradou opretou v dlaniach a neprítomne sa pozerala von oknom. Do konca školského roka zostával ešte týždeň, takže sa už nemusela sústrediť na vybrané slová, slovanských vierozvestcov ani na prácu s mapou. Teraz ju trápili úplne iné starosti.

„Rozmýšľam nad tým táborom,“ zaletela pohľadom na Petrinu ruku v sadre. „Bez teba sa mi tam vôbec nechce ísť.“

Už vo februári sa kamarátky dohodli, že by cez prázdniny mohli zažiť nejaké spoločné dobrodružstvo, a prehovorili rodičov, aby im dovolili ísť do letného tábora do Slovenského stredohoria. Lenže pred dvoma týždňami Petra spadla z bicykla, a tak nešťastne si zlomila ruku, že ešte minimálne mesiac ju bude mať v sadre. Takže musí zostať doma.

Lenka sa nesmierne tešila na ich spoločné dobrodružstvo, no pomyslenie na tábor bez Petry ju priam desilo. A to poriadne. Veď tam nikoho nebude poznať! Snažila sa presvedčiť rodičov, aby to zrušili. Hrala na ich city a spoliehala sa, že hlavne u mamičky by to mohlo zabrať – ale vôbec to nepomohlo. Tábor už bol zaplatený, takže tam pôjde – a hotovo! To bolo ockovo posledné slovo a Lenke bolo jasné, že sa ho nechystá zmeniť. Koniec koncov, práve po ňom bola aj ona tvrdohlavá.

„Nemysli si, ani ja nie som veľmi nadšená z predstavy, že budem mesiac doma. Ty si aspoň užiješ nejakú zábavu, ale čo ja?“ Petra si nahnevane premerala svoju sadru. Bola síce plná srdiečok s povzbudivými odkazmi od spolužiačok a vysmiatej smajlíkov s vtipnými odkazmi od spolužiakov, ale nezdalo sa, že by jej to stačilo ako útecha. Veľkými modrými očami zažmurkala na Lenku: „Určite sa budeš

mať skvele, uvidíš! Hlavne mi stále piš, nech som v obraze, čo sa tam deje.“

„Veď to, piš... lenže ja si tam nemôžem zobrať telefón,“ povzdychla si Lenka. „Vraj je to proti táborovým pravidlám.“

„Fakt? To je sila!“ zacerila sa Petra. „Vôbec si nedokážem predstaviť, že by som bola dva týždne bez mobilu. Takže ti asi nič iné nezostane, len písať listy. Tie moje pre teba bude musieť za mňa písať mamička. S touto svojou zlomeninou veľa nenapíšem, ibaže by som sa za dva týždne naučila písať ľavačkou,“ naoko zadumane sa poškrabala na brade.

Lenka sa rozosmiala. Ešteže má Petru! Nikto jej nedokáže tak rýchlo zdvihnúť náladu ako ona. Považovala za veľké šťastie, že v septembri pred tromi rokmi, keď nastupovala do prvej triedy – uf, ten čas fakt poriadne letí –, si sadla do lavice práve vedľa tohto blondávého modrookého smieška.

Zabávali sa na rovnakých vtípoch, zaujímali ich rovnaké veci, skrátka, perfektne si spolu rozumeli. A navyše Petra dokázala na každej zlej veci nájsť aj niečo dobré. Túto vlastnosť jej Lenka závidela. No iba trošičku. Ako len vydrží dva týždne v úplne cudzom prostredí bez svojej najlepšej kamarátky, ktorá ju vždy podrží? To je predsa nemožné!

„Dievčatá, neruším vás náhodou?“ nečakane sa ozvalo od tabule. Ich triedna učiteľka pani Nová sa síce tvárila prísne, ale v kútikoch úst jej poihrával úsmev. Učila už dlho a veľmi dobre vedela, že posledný júnový týždeň nemôže od žiakov chcieť, aby sa dokonale sústredili. Slniečko za oknami, myšlienky na kúpalisku a predstava dvoch voľných mesiacov plných zábavy urobia z inokedy disciplinovaných školákov nespratníkov. Aj z takých vzorných žiačok, ako sú Lenka a Petra.

„Nehnevajte sa, pani učiteľka,“ ospravedlnila sa Lenka a začervenala sa, „nechceli sme vyrušovať.“

Pani učiteľka sa usmiala: „No a čo také dôležité ste preberali, že to nemohlo počkať do prestávky? Vidím, že dnes sa už na učivo aj tak nikto nesústredí, takže by sme sa mohli porozprávať o niečom zábavnejšom.“

„My... rozprávali sme sa o tábore. Idem na dva týždne do Pohronského Inovca neďaleko Zlatých Moraviec.“

„Ale ba. Nuž, to je asi naozaj zaujímavejšia téma ako vybrané slová, však, deti?“ Pani učiteľka šibalsky žmurkla na triedu, odložila hrubú fixku a sadla si za katedru. Všetci hneď zbystrili pozornosť. Vyzeralo to tak, že s dnešným opakovaním je koniec. Učiteľka si pohodlne natiahla nohy pod stôl a zasnívala sa. „Ako dieťa som letné tábory milovala. Dokonca tak veľmi, že keď už som v nich nemohla byť

